

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΗΡΩΩΝ

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ

(Ίστορία γραμμένη από τον έγγονο του Θ. Κολκοτρώνη, Φόν Κολκοτρώνη).

ΝΑΦΕΡΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο το τραγικό τέλος του Γιωργακλή Κολκοτρώνη, ο οποίος μετά τον αποχωρισμό του από τους άρματωλούς έφρονεθη έξ' ενέδρας από τους Τούρκους. Για το θάνατο του παλληκαριού αυτού ύπάρχει το έξηξ δημοτικό τραγούδι: 'Από βουνό, ψηλό βουνό ποτάμι ροδολαίει... Ήταν πλατύ, ήταν βαθύ, στη μέση ματωμένο, και στον άφρο του ποταμιού τρία κοράσια (πλέναν, τ'όνα πλένει τους άρρωστους, τ' άλλο τους (λαβωμένους) κ' η αδερφή του Γιωργακλή κλαίει κ' (άναστενάζει):

— Για σήκα άπάνω, Γιωργακλή, και μη βαρνοκοιμάσαι, σου γράφουν τ'α ξαδέφια σου, σου γράφει ο Οδοσφράκης, σου γράφει ο Γιάννης ο Ζορμπάς, σ'έ θέλει η αδερφή σου. — 'Αχ, δέν μπορώ να σηκωθώ ούτε να περπατήσω...

Σήμερα θα κάνουμε λόγο για τον Κουντάνη Κολκοτρώνη, αδερφό του Γιωργακλή και πρώτο ξάδερφο του Κολκοτρώνη, από τον άποστον αποχωρίστηκε μαζί με μερικούς άπαθείς του, κατόπιν του γνωστού συμβουλίου και της ληφθείσης ύπό των άρματωλών σχετικής άποφάσεως.

Ο Κουντάνης έφημιζόταν ως ο ώραιότερος άντρας της εποχής του και ήταν πραγματικά έμφορτότατος, γλυκύτατος στη συμπεριφορά και πολύ αισθηματικός.

Άγαπούσε τρελλά την κόρη ενός προσετού του χωριού Στεμνίτσα της Γορτυνίας, όνομαζόμενη Βελέντζα, ο οποίος ήταν φίλος των Κολκοτρωνάϊων και τους φιλοξενούσε πολύ συχνά στ' άρχοντικό του.

Μόλις λοιπόν ο Κουντάνης άποχωρίστηκε από τους άλλους άρματωλούς, πήρε δύο Κολκοτρωνάϊους και κάμποσους άλλους συντρόφους του και τράβηξε για τή Στεμνίτσα. Μπήκε νύχτα μέσα στο χωριό και σύμφωνα με το σχέδιό του πήγε κ' έβλεψε την κόρη π' άγαπούσε και η όποια λεγόταν Θωδώρα, κρυφά άπ' τον πατέρα της. Όταν κατόπιν βγήκαν έξω από το χωριό, ο Κουντάνης γονάτισε μπροστά στη Θωδώρα και την παρακάλεσε να του όρμιση πώς θα του μείνι πιστή, γιατί ο Θεός ήξερε πότε θα ξαναταμωμόντουσαν μέσα στην άναμτωμοπούλα του ποταμού που θ' άρχιζε.

Η Θωδώρα, η όποια ήταν έξυπνη και φρόνιμη γυναίκα, έβαλε τ'α κλάματα και ειπε στον άγαπημένο της:

— Κουντάνη, φοβάμαι πώς δέν θα γλυτώσης... Τόν ξέρω έχω τον πατέρα μου τί άγριος πού εινε... Γύφισέ με τώρα πίσω στο σπίτι μου, άν αγαπάς τη ζωή σου... Ποτέ δέν έπρεπε να τό κάνης αυτό, γιατί κρυβάσατε στο σπίτι μας τόσον καιρό και πάτησε έτσι τό ψωμί του πατέρα μου.

Ο Κουντάνης την άκουσε προσεχτικά και της άποκρίθηκε με συγκίνηση:

— Θωδώρα, θά κάω ό,τι μου λές και θα σ'έ στείλω πίσω. Άλλά σ' αγαπάω, σ' αγαπάω τρελλά!...

Και ο ληπτικός άπαγωγείς πριν ακόμα άνατελλει ο ήλιος έπιασε στο δρόμο δύο διαβάτες και τους παραόωσε τη Θωδώρα λέγοντάς τους να παραγγείλουν πού χωριό άρα ότι εδ'α περάση με λεπιδι όλο το χωριό άν την παντρέψι με άλλον.

Οι συνοδοί της Θωδώρας μόλις έφτασαν στο χωριό, πήγαν στους Τούρκους και πρόδωσαν την εκεί παρουσία του γενναίου άρματωλού.

Οι Τούρκοι τότε πήραν μαζί τους κάμποσους ραγιάδες και βγήκαν να τον καταδιώξουν. Τόν πρόφτασαν σ'έ λίγο και τον άνάγκασαν να κλεισθή μαζί με τους συντρόφους του μέσα σ'έ μιά καλύβα έξω άπ' το χωριό Χρυσοβίτσι, σ'τά σύνορα της Γορτυνίας, δέκα ώρες περίπου μακριά από την Τρίπολι.

Έκει οι Τούρκοι πολιορκήσαν τους άρματωλούς στενά και έλαβαν όλο τ'α κατάλληλα μέτρα για να μη μπορέσουν να τους διαφύγαν.

Κατόπιν ο έπ' κεφαλής των πολιορκητών εγιούσματος, δηλαδή λοχαγός, έστειλε άμέσως στην Τρίπολι για να ρωτήση τον πασά άν έχει το δικαίωμα να προτείνη συνθηκολόγησι και χάρη στον Κουντάνη.

Έδ'α πρέπει να σημειωθή ότι ο Βελή

πασάς ειχε ιδεί από κοντά τόσο την Γιάννη Ζορμπά όσο και τον Κουντάνη, όταν οι Κολκοτρωνάϊοι είχαν πάρει τις έθροπραξίες μαζί του, και ειχε έκφρασει άπειληθιμένως την έπιθυμία να τους πάρη κοντά του, άν φυσικά δεχόντουσαν κ' αυτοί.

Ο εγιούσματος λοιπόν πού πολιορκούσε τον Κουντάνη γνώριζε τις θαδέσεις του Βελή, επειδή ειχε ύπηρτήσει άλλοτε κοντά του, και γι' αυτό έκρινε καλό να τον ρωτήση σχετικώς.

Περίμενε λοιπόν άπρακτος έξω άπ' το καλύδι, την άπάντησι του Βελή, ενώ οι άρματολοί τούρριχαν διαρκώς φωτιά στη φωτιά.

Την άλλη μέρα, κατά τ'α μεσάνυχτα, έλήφθη η άπάντησις του Βελή, διά της όποιας έδινε στον εγιούσματος άόλυτη έξουσιοδότησι να συνθηκολογήση μαζί με τον άρματολό.

Ο μόλις όρος πού έθετε ήταν να όδηγηθή ο Κουντάνης στην Τρίπολι, όπου θα έμινε έλευθερός, χωρίς όμως να άπομακρύνεται άπ' την πόλι, και όπου αυτός, ο Βελής, θα ε'τον ειχε σάν τ'α μάτια του.

Ο εγιούσματος, ο όποιος έπιθυμούσε επίσης ν' άποφυγή την άματοχορία, δέχτηκε μ' ένθουσιασμό την άπάντησι του πασά. Και άμέσως, άν και ήταν σκοτάδι, έστειλε στον Κουντάνη ένα ραγιά και τον παρακίνησε να παραόβη και να πάνε μαζί στην Τρίπολι.

Ο περήφανος όμως άρματολός παρέμεινε άνένδοτος στις έλκυσιές προτάσεις του πασά και άπάντησε ξερά:

— Ο Κουντάνης μόνο με τό ντουφέκι ξέρει να κουβεντιάζει με τό Βελή!...

Ο εγιούσματος όμως δέν άπελπίστηκε. Κ' όταν ξημέρωσε έστειλε έκ νέου άποσταλμένο στον Κουντάνη. Μά κ' αυτή τή φορά δέν έγινε τίποτα.

Οι Τούρκοι βλέποντας πλέον ότι δέν ήταν δυνατόν να συνεννοηθούν με τον Κουντάνη, ή να τον πάρουν ζωντανό, επέτεθησαν κατά της καλύβας και άρχισε η μάχη. Συγχρόνως διάταξαν τους ραγιάδες πού ειχαν πάρει μαζί τους να μαζέψουν σ'ε σωρούς ξερά κλαδιά, τ'α όποια την τρίτη νύχτα σκόρπισαν γύρω άπ' το καλύδι και τους έβαλαν φωτιά.

Η φωτιά σ'έ λίγο μεταδόθηκε και στην καλύβα και οι άρματολοί, ο όποιος έπιρρολόνητο επί πλέον κ' απέψε, κάρηκαν όλοι!...

Ο Βελής, όταν έμαθε άργότερα την όλοκαύτωσι του γενναίου Κουντάνη, πετάξε κάτω μ' όρημ' το τοιμτσού πού κάλυψε και έκλαψε από τή θλίψη του πικρά.

Ο Κουντάνης παρέμεινε στο λαό της Πελοποννήσου σάν μιά από τις θρυλικότερες και προσφιλέστερες φυσιογνωμίες των προεπανστασιακών χρόνων. Έκτός των άλλων έρωτικών τραγουδιών, τών σχετικών με τον ήρωα αυτόν πού έψάλλοντο στους χορούς, σ'έβαται και τό έξηξ:

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

— Θωδώρα, να μη μ' άρηθής, να μη με (λησιμονής)!

— Πεισμάσες τον πατέρα μου, πού μ' (άραφες, Κουντάνη, και θα σηκώση τό χωριό στο πάδι να σ'έ (πιάσουν).

Έπάτησες και τό ψωμί και τό μουσαφιρ- (λικι).

Σ'ερε με πίσω, σ'ερε με... Περωούσαν δύο (διαβάτες).

— Βρωμοραγιάδες, πάρτε την και πέστε (του Βελέντζα

θα σφάξω όλο τό χωριό άν την παντρέ- (ψει μ' άλλον!

Άμα έμψηκαν στο χωριό τον πρόδωσαν (στους Τούρκους,

τρακόσι Τούρκοι κίνησαν, τον πήραν το (κυνήγου).

Άπόστασε και κλειστηκε στο Χρυσοβίτσι (άπόξω,

τρείς μέρες έπολέμησε, τρείς μέρες και (τρείς νύχτες,

την άλλη τό ξημέρωμα οι Τούρκοι άπέλ- (πιώτηκαν).

Για να τον πιάσουν ζωντανό, να πάρουνε (μπαξία,

μαζώχηταν σ'έ σ'ναξι και κάνανε κου- (έβεντα:

— Μάστε κλαδιά και ριζες τα στην πόρ- (τα της καλύβας!

Κόψαν κλαδιά και έλατε πού βόγγησαν (ο δόγγος

και τάρριξαν όλόγυρα έξω από την κα- (λύβα).

Βάλαν φωτιά κ' η φλόγα της στον ού- (ρανό παγαινε

και το Κουντάνη η ψυχή κοντά της ά- (νεβαίνει...

Για τον ίδιον επίσης ήρωα ύπάρχει και

Ο Γάλλος φιλόσοφος Έργέστος Ρενάν

ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ

ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ

Στη στήλη αυτή θ' απαντάμε στους αναγνώστες μας, σε κάθε ερώτησή τους σχετικά με τη φιλολογία, την ιστορία κλπ., κλπ. Θα τους δίνουμε κυρίως κάθε βιβλιογραφική πληροφορία, και θα τους διαφωτίζουμε για το έργο οποιοδήποτε συγγραφέως, δουλειά που ούτε σ' αυτές τις Δημ. Βιβλιοθήκες μας δεν είνε εύκολη.

Απαντάμε λοιπόν σήμερα στις πρώτες ερωτήσεις που ελάβαμε :

Δ η μ κ α ρ υ . — Ένταθα. Ο κ. Ναπολ. Λαπαθιώτης δεν έχει εκδώσει ως σήμερα κανένα βιβλίο, εκτός από ένα ποιήμα του «Η Κραυγή», που το τύπωσε και το κυκλοφόρησε σε φύλλο βολάν 4ου σχήματος, στα 1916. Έχει άφθονη ανέκδοτη εργασία πηχί η έμμετρη, κι ίσως προσεχώς να εκδώσει το «Μία Νύχτα με Φεγγάρι». Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά : «Ήγερση», «Παναθηναϊκός», «Νεομακ κλπ.

Κ. Ζ η σ τ ο μ σ ο υ . — Ένταθα. Έργα του Έδμον Άμπού έχουν μεταφραστεί κι εκδοθεί στην Ελλάδα τα εξής : «Ολοι Κεφαλοπόδοι», μεταφρ. Επ. Βοϊσκού—Αθήναι 1890.—«Γάμος έν Παρισίους κλπ.»—(Διηγήματα)—Αθήναι—«Θείος και Άνεμοί»—(Διηγήμα)—Σύρος 1885—«Δούνα και Ααθένα»—(Ρωμάντο)—Σύρος 1891.—«Τόλμα»—(Ρωμάντο)—Κώνη 1856.—«Ο Βασίλεας τών Βουκών» (Μυθιστορία)—Αθήναι 1858.—«Ο Βασίλεας τών Ορέων»—(Εισαγωγή Δημ. Γρ. Κασπούρογλου)—Αθήναι 1927. (Νέα Έκδοσις).—«Περί του Ρωμαϊκού Ζητήματος κλπ.»—Αθήναι 1860.—«Ο Νέος Ευρωπαϊκός Χάρτης»—Αθήναι 1860.—«Η Πρωσία κατά το 1860», Αθήναι.—«Ο Ίωση Μπαζίνης και τού Ρωμαϊκού Κράτους»—Αθήναι. Επίσης ένα ή δυά έργα του φιλολογικά εξέδοθησαν τελευταίως στην Αθήνα. Θά τά βρήτε στην κατάλογο τού πρώτου Αθηναϊκού Έκδοτ. Οίκου.

Φ ι λ ο τ ε χ ν ο ν . — Κέρκυρα. Ο Θέμος Άντων Λέβουσις κατά 1874 τού πρώτου του κλασικού «Γλωσσολογικού Λεξικού», σχήμα 8 μεγάλο, σελ. 40. Τό μεγάλο Γελοιογρ. Λεξικώμα που έγινε πρό τινον ετών, είνε έκδοσις τού «Ελευθεροδόκη».

Ι. Π α π α δ α κ η ν . — Ένταθα. Τα τραγούδια τού Τσοπανάνκου, τού τραγουδιού αυτού τών χρόνων τού 1821, έγιναν πρό 70—80 ετών στην Τριπολι. Στα 1878 εξέδοθησαν έκ νέου στην Αθήνα, με τόν τίτλο : «Τσοπανάνκου : Άσματα και Όδαί Ηρωϊκά Ανώνυμου—Σχήμ. 16, Σελ. 142.

Φ ι λ ι σ τ ο ρ α . — Πειραιά. Είς προσεχές φύλλο θα σας γράψουμε ποιού έχουν γράψει έκτενος για τόν περιηφό κλέφτη Ζαχαριά, και πού θά βρήτε δημοσιευμένες τις ιστορικές του αυτές μονογραφίες.

Α ρ τ ε μ ε δ α Μ ι χ α . — Πειραιά. Τα έργα τού Πάλ Βαλερό, σ' προσεχές φύλλο.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

το έξης χαριτωμένο τραγούδι :
Τά κυπαρίσσια γείρανε και πέφτουν πενκαμ (μένα
κι' ή λυεύς μέσ στις ρεματιές άγρια που (βουίζουν,
σαν τί μαργάτο θλιβερό να φέρηη ό άέρας.
— Κάψανε κλέφτη έξασοτό, έναν Κολοκο (τρώνη.
— Κουντιάνη, δώσε τ' άρματα πασά για να (σε κάνουν.
— Είνε γιομάτα τ' άρματα κι' έλάτε να τά (πάρετε.
Βάλαν φωτιά, τόν έκαψαν, κι' άκόμα τόν φο (βάγαται...

Μετά την απόφασι τού χωρισμού τών άρματολών τού Μαριά σχηματίστηκε κι' ένα άλλο σώμα, άποτελούμενο από σαράντα περίπου άρματολούς, όλους νεωτάτους, και με έπι κεφαλής τόν γενναίο, αλλά κάπως ήπιόλοιο Μήτρο Κολοκοτρώνη, εικόσαστή την ήλικία και άνεγρό τού Γέρου.

Ο Μήτρος με τούς συντρόφους του, επειδή δεν τούς δεχόντουσαν πουθενά, άφού περιπλανήθησαν άρκετά, μπήκαν με τού στασιό τη νύχτα και κόνεψαν σ' ένα πλοίοιο σπιτί. Έκει διάταξαν να τούς ετοιμάσουν καλά και μπόλια φαγιά κι' άφού έφαγαν άρχισαν να γλεντούν με τά εγγυχία όργανα, νταουλία και καρναούδες, να χορεύουν και να πυροβολούν.

Ο θόρυβος αυτός επρόδωσε φρικιά την παρουσία τους και τού πρώο άρματολούς είδοποθήσαν ότι τράνον ό Τούρκο.

Ο Μήτρος όμως, άντι να χυροωθή σ'ό χωριό, άπότε ύπήρχε πιθανότης σωτηρίας, βγήκε με τούς συντρόφους του να περιμένη τούς Τούρκους έξω σ'τόν κάμπο.

Έκει όμως περικυκλώθηκε από όχτακόσους Τούρκους, πεζούς και καβάλαάρηδες, μαζί με τούς όποιους πολέμαρον έννηά δόλοήφες ώρες μέχρις ότου κατασφάγη κι' αυτός κι' όλοι του ό σύντροφοι.

Μεταξύ αυτών συμπεριελαμβάνοντο και έφτά άνήλικοι Κολοκοτρωνάιοι, κταδότουλας, όπως τά έλεγαν, τα όποια δεν έδέχτηκαν να παραδοθούν και σκοτώθηκαν μαζί με τούς μεγάλους.

Σχετικά με τού θάνατο τού Μήτρο Κολοκοτρώνη είνε τού ακόλουθο δημοτικό τραγούδι :

— Άπάνε που κοιμώμωνα ξαφνιάστικα σ'τόν ύπνο, γιατ' όνειρ' όνειρεντήκα πονάι κακό για μένα.
Οσλό ποτάμι πέγραγα και πέρα δεν έβήγκα
Σήγα το, Αντώνη, ξήγα το, ξήγα το, άδερφεούλη.
και μάρπτεσε τού φέρι μου κι' ή φρόντα τού σπαθιού μου.
— Τού φέρι' είν' τού κεράλι σου κι' ή φρόντα τού σου.
(μύ σου
και τού ποτάμι τού θαλό ό δρόμος που θά πάρη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό ΣΤ' μέρος τής μονογραφίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

(Από τού νέο βιβλίο τού Λεόν Τρέκ)

Ο Γάλλος λογογράφος Λεόν Τρέκ εχει τελευταία την ύπομνην ή μαξένη από τά βιβλία παλαιότερων γνωστωτάτων συγγραφέων τής Γαλλίας άπειρα εμαργαριτάρια, τα όποια δείχνουν ότι κι' αυτοί οι μεγάλοι συγγραφείς γράφουν συχνά πρόχειρα και κάνουν τερατώδη λάθη.

Παραθέτουμε σήμερα μερικά από τά λάθη αυτά, τα πού δισακεδοστικά :

Ο Αετοπόδος Σταλιώ, Γάλλος μυθιστοριογράφος, γράφει κάπου : «Με τού ένα χέρι χάιδευε τή γενειάδα του και με τού άλλο... τού επε !».

Ο Έμιλιος Ρίμπομπος, θέλοντας να δείξη τις γεωμετρικές γνώσεις του, γράφει σ' ένα μυθιστορήμα τού : «Τό χωριό αυτό ερισσώταν στο άμβλν... τρίγωνο πού σχηματίζον ή τρεις παραπάνω πόλεις» !

Από τά λάθη δεν μπορούν να ξεφύγουν, όπως είπαμε, ούτε μεγάλοι συγγραφείς. Ίδού π.χ. τί γράφει κάπου ό Μυσό : «Είχε λάβει δυό πληγές. Τή μία στην κνήμη και την άλλη στο... Βατερώ!»

Επίσης και ό Μοντεπέν διατυπώνει κάπου τις έξής έξωφρενικές σκέψεις : «Οι φύλλοι, όπον κι' άν έρίσκονταν, πέφτουν άπάνω στο άσπρο χρώμα. Τό ένστικτο αυτό τούς δόθηκε για να μπορούνε να... τούς πιάσουνε εύκολότερα» ! Και παρακάτω : «Τού πεσόν έχει διασφεί σε φέτες από τί φρού για να τρώγεται... οίκογενειακάς» !

Ο πόλις Φενελόν πάλι γράφει στις «Πειρατείες τού Τηλεμάχου» τόν την έξής άνόητη φράσι : «Η δόξα όφείλεται άποκλειστικά στην καρδιά, ή όποια ξέρει να... καταπατή τις έυθυμίες».

Ο Μολιέρος βάζει κάπου δυό ήρωά του να λέν : «Η καρδιά σας... κραυγάζει πριν την ξεσχίσουν». —Είνε ξεσχιωμένη... από τού κεφάλι ώς τά πόδια !».

Και ό Μαριώ γράφει κάπου κάτι άνάλογο : «Χτύπα δυνατά. Η καρδιά μου έχει... γεγή ραχί !».

Ο Εδγ. Σκριβ στο «Σικελικό Έσπερινό» βάζει τόν βασιλέα τής Σικελίας να διατάξη τούς σωματοφύλακας του να πάρουν... ντουφέκια και να βαδίσουν κατά τού επαναστατημένου λαού. Και αυτό γίνεται στα 1882, δηλαδή ένα αιώνα περίπου πριν από την ανακάλυψη τών πρώτων πυροβόλων όπλων.

Τά μέλη τής Γαλλικής Ακαδημίας δεν παρέλειψαν κι' αυτά να πληρωσουν κατά καιρούς τού φροσ τους στην αμάθεια. Ο ίδιος ό Εδγένιος Σκριβ, κατά την επίσημη δεξιώσι τόν στην Ακαδημία, στο λόγο που έξεφώνησε κατηγορήσε δημοτικά τού Μολιέρο, γιατί σε κάποιο σχετικά του έργο δεν άνάγει ένα σύγχρονο τόν ιστορικό γεγονός, τού όποιο έν τούτοις συνέβη δώδεκα χρόνια...μετά τού θάνατο τού μεγάλου κωμωδιογράφου. Και τού χειρότερο σ' αυτή την περίπτωση είνε ότι οι ακαδημαϊκοί λόγοι πριν έκφωνηθούν έξονίζονται από έπαρση ακαδημαϊκών και ότι επομένως κανένας από τούς άθανάτους δεν άντελήφθη τή γκάρα τού νέου συναδέλφου του.

Επίσης ό ακαδημαϊκός και «ήγημόν τής κριτικής», όπως έπωνομαζώταν στην εποχή του, Ιούλιος Ζανέν, ήταν παρομοιώδης για τις τερατώδεις ανακριβείες τού ή για τις κάπιστευτες γαιθουριές τού, όπως τις έχαρακτήρισε ό Γκυ ντε Μπαλασάν. Ο Ζανέν, ό όποιος εδάφτισε τόν άστακό εκ α ρ δ ι ν ά λ ι ο τ π ή σ θ α λ ά σ ο σ η ς, μεταξύ τών άλλων έγραψε ότι ή Σιώνη είνε... νησί κι' ό Πειραιεύς... μυθικός ήρωας. Επίσης ό ίδιος άνόητος τόν Ιωάνη Χριστόστομο... Άφρικανό Βοσσοτέο, κατηγορήσε τόν Λουδοβίκο ΙΑ', όστις γεννήθηκε στα 1423 ότι σιγήρη και μάχη πού έλαβε χρώαν τρεις αιώνας... πριν γεννηθεί και έν γένει δεν έγραψε ούτε σελίδα, όπου να μη περιέτεσε σε κανένα τερατώδες λάθος.

Ο Έρνέστος Λεγκουβέ ακαδημαϊκός κι' αυτός, εχει τή μαניה να παρομοιώφνει πάντοτε τούς στίχους πού άφέρεισε στα βιβλία του, γιατί βαρνώταν ν' άνοίξη και να διαβάσει τούς σχετικούς ποιητάς. Λέγουν μάλιστα ότι ποτέ δεν άνάγει ποίημα με άμετάβλητες τις λέξεις τόν και με τόν πραγματικό τού ποιητή.

Ο Βίκτωρ Δουρκό, επίσης ακαδημαϊκός, έγραψε σ' ένα σχολικό έγχειρίδιο : «Η πηγές στεριεύουν και ό χειμάρρος πού ήταν άλλοτε δημοτικός κυλάει τώρα... ξερός».

Σε μία νεκρολογία πού δημοσιεύτηκε στην «Επιθεώρησι τών δυό Κοσμών» με την ύπογραφή τού ακαδημαϊκού Μπερτράν, ύπάρχει ή έξής έξωφρενική φράσις : «Η πίστις τόν ήταν χλιαρή και ό θερησκευτικός τού ζήλος εδχάριτος. Ήταν από κείνους πού άκούνε τή λειτουργία... με τού ένα γόνα».

